

ת"ד 9387/06/16 - מדינת ישראל, באמצעות לשכת תביעות תעבורה חיפה נגד הגב' לאה שניאור

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 9387-06-16 מדינת ישראל נ' שניאור
תיק חיצוני: 70066/2016

בפני	כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מאשימה	מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות תעבורה חיפה
נגד	הגב' לאה שניאור באמצעות ב"כ עו"ד שמואל ברזני
נאשמים	

נימוקי הכרעת דין

בתאריך 27.03.18 זיכיתי מחמת הספק את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה. להלן נימוקי הכרעת הדין.

כללי

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עבירות של התנהגות הגורמת חבלה לגוף בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, אי מתן זכות קדימה להולך רגל תוך סיכון הולך רגל (נסיבות מחמירות) בניגוד לתקנה 67 לתקנות התעבורה, נהיגה רשלנית עבירה בנגוד לסעיף 2(62) ו-סעיף 2(38) לפקודת התעבורה ואי מסירת פרטים בתאונה עם נפגעים, עבירה בניגוד לתקנה 144א(3) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישוםביום 07.02.16 סמוך לשעה 18.15, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג פורד מס' 21-960-76 (להלן: "הרכב") בקריית מוצקין, רח' החשמונאים והגיעה סמוך לבית מס' 86. הכביש במקום הינו דו סטרי מופרד ע"י שטח הפרדה בנוי דו נתיבי, כביש תקין, שדה ראייה פתוח למרחק 31 מטר, במרכז הצומת כיכר, במקום ישנו מעבר חצייה הנראה לעין (להלן: "מעבר החצייה"). אותה עת הולכת הרגל הגב' א' מ' (להלן: "הולכת הרגל" או "א"), חצתה את הכביש משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשמת, והספיקה לחצות את חלקו הראשון של מעבר החצייה, עברה את שטח ההפרדה הבנוי והספיקה לחצות 5.8 מטר מחלקו השני של מעבר החצייה עד שנפגעה מרכב הנאשמת.

נטען כי הנאשמת נהגה רכבה ברשלנות בכך שלא שמה לב לדרך ולא הבחינה בהולכת הרגל הנ"ל, לא אפשרה לה להשלים החצייה בבטחה, ופגעה בה (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בגופה ונזקקה

לטיפול רפואי. עוד נטען, כי הנאשמת בהיותה מודעת לעובדה שהייתה מעורבת בתאונה, עזבה את המקום מבלי למסור פרטיה כנדרש בחוק.

לא שנויים במחלוקת

2. העובדה שהולכת הרגל נפגעה מרכב על מעבר החצייה או בסמוך לו.
3. תוצאות התאונה.

במחלוקת

4. זהות הנהג הפוגע.
5. זהות הרכב הפוגע.

דין והכרעה

6. לאחר ששמעתי את העדים, בחנתי את הראיות שהוגשו ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה לפיה המאשימה לא הוכיחה כנדרש את טענתה, לפיה הנאשמת ורכבה היו מעורבים בתאונה.

ראיות הצדדים בשאלה שבמחלוקת - זהות הנהג הפוגע

7. שלא על פי סדר העדויות, אתייחס תחילה לעדותה של הנאשמת שעשתה עלי רושם אמין.

עדות הנאשמת

8. בבית משפט העיד הנאשמת "... ביום התאונה... זה היה מאד גשום. גשם זלעפות. יצאתי מהרבמ"ד לכיוון צפון לשכונת נווה גנים איפה שאני גרה. מיד אחרי הסיבוב. כמה מטרים אחרי קווי החצייה ראיתי משהו על הכביש שנראה כמו גוש. לא ידעתי מה זה אז עקפתי אותו מצד שמאל ובאותה שנייה ראיתי אישה יושבת ממש באותה זווית כשעקפתי. היא ישבה חצי על המדרכה, רכונה על המדרכה עם רגל ימין על הכביש. נשענת. זה היה אחרי מעקה הבטיחות של המדרכה בצד ימין. כמה מטרים אחרי מעבר החצייה. משהו כמו 4-5 מטרים. אני מאמינה שראיתי את התיק משהו בסביבות חמישה מטרים. נסעתי נורא לאט. אחרי מעבר החצייה ומעקות הבטיחות יש כניסה לחניון גדול של בניין. עצרתי בקצה הצפוני שלו. יש שם מתקן לבקבוקים ריקים. עצרתי שם בפינה את המכונית. נעלתי אותה והלכתי לאישה הזו כי לא הבנתי מה קורה. ניסיתי לעזור.

היא יושבה עם הפנים שלה לכיוון דרום, לכיכר הפינגווינים שאלתי אותה מה קרה, והיא אמרה לי "אוי אוי אוי". שאלתי אותה מה קרה לה, כלום. היא לא ענתה לי. אמרתי לה "בואי אנסה להרים אותך". לא ענתה. ניסיתי להרים אותה ובשום אופן לא הצלחתי...עברו חמש דקות ואולי קצת יותר. הגיע עוד אדם נמוך קומה. אני חושבת שזה שהיה והעיד פעם שעברה. יותר נמוך. שלושתנו יחד אחרי שניסו להרים אותה והיא אמרה "אוי אוי אוי" וחוזר מזה לא אמרה כלום. שלושתנו יחד, כל אחד בצד אחד של הגוף. אני לא פגעתי בה. אני מצאתי אותה רכונה על הכביש ורק עזרתי לה. אין לי מושג מי פגע בה. ראיתי קודם את התיק שלה באמצע הכביש ולכן עקפתי בצד שמאל. אחרי שניסינו שלושתנו והצלחנו להרים אותה, תמכתי בה מאחור. אחרי שהיא עמדה על הרגליים, ניגשתי ולקחתי לה את התיק ונתתי לה אותו. שאלתי אותה אם היא רוצה שאביא אותה הביתה, הם אמרו שהם יביאו אותה הביתה. לא הסתובבתי שום דבר. רק נעלתי את הרכב שלי. " (עמ' 35 ש' 18 - עמ' 36 ש' 14 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק).

לגבי השאלה האם ניסתה לברוח מהמקום, השיבה: "ממש לא. באתי אליה. לא הייתה לי שום סיבה לברוח. ראיתי את התיק באמצע הכביש. ..אני עצרתי את הרכב. ירדתי אליה. כמו שהעדתי. בדיוק כך" (עמ' 36 ש' 16-18 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית, לשאלה מדוע לא עצרה במקום, השיבה: "אני לא יכולה לעצור באמצע הכביש. עצרתי במקום בטוח. ראיתי איפה יש כניסה לחניון אז עצרתי בקצה. " (עמ' 37 ש' 8-9 לפרוטוקול). נשאלה לאופן בו הולכת הרגל חצתה את הכביש והעידה: "לא ראיתי אותה שם. ראיתי אותה מונחת בצד ימין על הכביש בצמוד למדרכה. אני גם לא יודעת כמה זמן היא הייתה שם על המדרכה בצד ימין עד שראיתי אותה בפעם הראשונה. אני לא יודעת מי פגע בה. אני רק יודעת מי עזר לה " (עמ' 37 ש' 12-14 לפרוטוקול). לשאלה מדוע בכל זאת ירדה מרכבה, השיבה: "את לא היית עוצרת אם לא היית רואה נפגעת על הכביש?... " (עמ' 37 ש' 23 לפרוטוקול).

עדוּתה של הנאשמת בבית המשפט מתיישבת עם גרסתה במשטרה מיום 21.3.16:

"... אני נהגתי ברכב שלי מס' 2196076 אני נסעתי מהרב מד שנמצא בשד' בן גוריון בקרית מוצקין לכיוון החשמונאים זה היה ליד הכיכר של הפינגווינים היה גשם חזק מאד גשם זלעפות והיה מאוד חשוך ונסעתי מאוד לאט מגבים עבדו אחרי שפניתי מינה לכיוון צפון כי נסעתי הביתה ראיתי באמצע הכביש משהו מונח על הכביש איזה גוש כזה אחר כך התברר לי שזה תיק באותה שנייה במרחק בין מטר לשני מטרים ראיתי אישה יושבת על מדרכה אני חושבת שדיי מלאה כי לא היה לי כוח להרים אותה מהמדרכה בקו אופקי עם התיק, אני עקפתי את התיק מצד שמאל עצרתי אני חושבת משהו כמו 6 מ' ליד מתקן לבקבוקי מחזור אני חושבת ירדתי מהמכונית ונעלתי אותה הלכתי לאישה שאלתי אותה מה קרה לך מותק היא לא ענתה לי ואמרה לי אוי אוי כל הזמן ניסיתי להרים אותה לא הצלחתי אחרי כמה דקות הגיע גבר יחסית צעיר גבוה והוא ראה שאני מנסה להרים אותה ללא הצלחה ושאלתי אותו אם הוא יכול לעזור לי שנינו לא יכולנו להרים אותה אחרי כמה דקות הגיע עוד גבר קצת פחות גבוה יותר רחב ושניהם הרימו אותה אני הגשתי לה את התיק שאלתי אותה לאן היא רוצה להגיע ענתה לי במבטא רוסי חזק הביתה שלי באותו רגע שני הגבים אמרו אנחנו ניקח אותה הביתה אני הודאתי להם מאוד תהיו בריאים ונכנסתי למכונית ונסעתי הביתה".

ש. האם היה מגע בינך לבין הולכת הרגל היא טוענת שאת נתת לה מכה והיא נפלה לכביש?

ת. ממש לא אני לא פגעתי בה אני ראיתי אותה יושבת על הכביש.

ש. למה הולכת הרגל אמרה שאתה לא עזרת לה ולא ניגשת אליה בכלל מכל מה שהזכרת
כאן כלום לא הזכירה הולכת הרגל מה יש לך לומר על כך?

ת. לא נכון אני כן עזרתי לה ירדתי מהמכונית ובאתי אליה.

ש. אם את לא פגעת בה למה ירדת ועצרת את הרכב בצד?

ת. כי אני ראיתי אישה על המדרכה ותיק על הכביש ואז עצרתי כדי לראות מה קרה ולהגיש
עזרה.

(ת/3 - ההדגשות שלי ג.ק).

9. כפי שניתן ללמוד, גרסת הנאשמת במשטרה תואמת את עדותה בבית המשפט, ועולה ממנה, שלא הייתה מעורבת בתאונה למעט עצירתה לאחר מעבר החצייה לצורך הושטת עזרה להולכת הרגל. עדותה של הנאשמת עשתה עלי רושם אמין. עדותה הייתה ברורה, סדורה, הגיונית ומשכנעת. בעדותה לא נתגלו כל סתירות, בוודאי שלא סתירות מהותיות. יש לציין כי גם המאשימה במסגרת סיכומיה לא הפנתה לסתירות או פריכות בעדותה של הנאשמת. בהקשר זה ייאמר, כי במסגרת חקירתה הנגדית לא הוטחו בנאשמת עובדות כתב האישום ולא נטען בפניה שהיא הייתה זו שפגעה בהולכת הרגל.

10. ער אני לעדותה של הולכת הרגל (אליה אתייחס בהמשך), לפיה הנאשמת כלל לא נגשה אליה, אך יש בגרסת הנאשמת מספר פרטים התומכים בטענתה, לפיה נגשה להולכת הרגל וניסתה לעזור לה.

כך לדוגמא עדותה של הנאשמת ודבריה במשטרה, לפיהם היא וגבר נוסף ניסו להרים את הולכת הרגל אך התקשו מפאת משקלה הרב, מתיישבים היטב עם העובדה שאכן מדובר בהולכת רגל כבדת משקל (הולכת הרגל עצמה העידה בהקשר זה, כי שקלה כ- 95 ק"ג). הנאשמת לא היתה יכולה להעיד על משקלה הרב של הולכת הרגל, אלמלא ניגשה אליה וניסתה להרים אותה, ולא הייתה יכולה לנחש עובדה זו ממרחק של מספר מטרים, בחושך בגשם זלעפות. מדובר במעין "פרט מוכמן", ויש בדבריה של הנאשמת בהקשר זה כדי לחזק באופן משמעותי את גרסתה, לפיה נגשה להולכת הרגל ועזרה לה.

כך גם אני מאמץ את עדותה של הולכת הרגל לפיה היא היתה זו שהביאה להולכת הרגל את התיק. זו היתה גרסתה במשטרה וגם בבית המשפט. בהקשר זה, עדותה של הולכת הרגל לפיה היה זה העד אלכס שהביא לה את התיק, לא נתמכה בעדותו: "לא יודע על איזה תיק אתה מדבר. אני פשוט לא זוכר" (עמ' 22 ש' 3 לפרוטוקול).

בנוסף הנאשמת העידה כי שוחחה עם הולכת הרגל והתרשמה ממבטא רוסי חזק. גם על עובדה זו הנאשמת

היתה מתקשה להעיד, אלמלא נגשה להולכת הרגל ושוחחה עמה.

11. כפי שיפורט להלן, אין בראיות המאשימה כדי לכרסם באופן משמעותי בגרסת הנאשמת. בהקשר ייאמר כבר עתה כי גרסת הנאשמת עדיפה בעיני, על גרסת עדי התביעה ובנוסף יש במחדלי החקירה המשמעותיים אליהם אתייחס בהמשך, כדי לתמוך בגרסת הנאשמת.

ראיות המאשימה בשאלות שבמחלוקת

עדויות של הולכת הרגל הגב' אירנה ממונוב

ביחס לזהות הנהגת

12. ביחס לשאלת זהות הנהגת הפוגעת, העידה הולכת הרגל: "...התחלתי לחצות חצי שני. פתאום אני ראיתי את הרכב בצבע לבן שרץ אליי. זה היה מאד מהר...היא דרסה אותי בצד ימין ונפלתי לצד שמאל. ..צעקתי בכל השפות שיעזרו לי. אני ראיתי שהרכב הזה עצר ממני ככה כשישה מטרים (הערת ביהמ"ש) פחות או יותר. יצאה אישה אחת עם הפסים. היא לא מיד יצאה. האוטו עמד. שמתי לב. היא יציאה ועשתה סיבוב כזה להסתכל אם אני לא פגעתי עם המשקל שלי ברכב שלה, שאין לה נזק באוטו. על זה היא רק חשבה. חוץ מזה היה גשם....את הפנים של האישה שעצרה אני לא ראיתי אבל אני זוכרת את הפסים. היא הייתה ככה בצד, בפרופיל. אני חושבת שזאת היא (מסתכלת על הנאשמת שיושבת ליד הסגור)...שמתי לב בדיוק שהיו לה פסים בשיער וכך זיהיתי. אבל פרצוף אני לא מכירה. היא לא הייתה על ידי. אני ידעתי בדיוק שזו אישה..." (עמ' 24 ש' 19 - עמ' 25 ש' 14 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק).

לטענה לפיה הנאשמת ניגשה אליה וניסתה לעזור לה, השיבה: "זה שקר. היא לא הייתה על ידי. היא לא עשתה. אני לא ראיתי אותה. היא לא דיברה עמי אחרי התאונה. היא שקרנית...אני לא יודעת מה היא אומרת. שנית, בטח שאני אומרת שהיא יושבה כמה דקות והסתכלה בראי לראות מה קורה מאחורה. אח"כ היא יצאה וחשבה לגבי רכב שצריך לטפל בנזק שלו ולא היה לה אכפת מה קורה עמי " (עמ' 31 ש' 24-29 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק).

13. מעדותה של הולכת הרגל לא ניתן ללמוד על זהות הנהגת/ הפוגעת/ ולא על זהות הרכב הפוגע, בוודאי שלא במידה הנדרשת בהליך זה.

בבית המשפט הולכת הרגל אישרה שלא הבחינה בפניה של הנהגת אלא רק בפסים בשערה, וכל שידעה לומר הוא, כי מדובר באישה.

עדוּתה של הולכת הרגל, לפיה הנאשמת כלל לא נגשה אליה אינה מתיישבת עם עדוּתה של הנאשמת, אשר ידעה להעיד על משקלה הרב של הולכת הרגל ועל המבטא הרוסי הכבד שבפיה. דברים עליהם הנאשמת לא היתה יכולה להעיד אלמלא נגשה אליה, ניסתה להרימה ושוחחה עמה.

14. יודגש, כי לא בוצע מסדר זיהוי, חרף העובדה שהנאשמת הכחישה את דבר הפגיעה בהולכת הרגל.

ביחס לזהות הרכב

15. ביחס לזהות הרכב הפוגע העידה הולכת הרגל: "אני זוכרת ששמתי לב כי המספרים שלי בד"כ אני זוכרת תמיד גם טלפונים וגם מספרים ולפי אסוציאציה. אני זוכרת ששם היה 21 זה בקלפים. אני יודעת מה צריך לעשות. צריך לזכור את המספר. הסתובבתי והסתכלתי כמה פעמים בראש שלי מס' הזה. 21 זה ממשחק הקלפים, המספר השני, עכשיו אני זוכרת, אבל השלישי זה יום הולדת של אחי 77..." (עמ' 24 ש' 30 - עמ' 25 ש' 2 לפרוטוקול). כאשר הוטחה בה העובדה שמדובר ברכב שמסתיים בספרות 76 השיבה: "לא יכול להיות. זה 76. אולי טעיתי. זה בטוח. זה שנת לידה. זה אלף אחוז 76. ה' רואה אותי...אני טעיתי כשאמרתי 77. היה לה אותה תספורת ובצד ימין שלה זה מיליון אחוז היא...960. אני זוכרת למה? כי כל יום אני נוסעת לירושלים מלב המפרץ. גם את זה זכרתי. כרגע נזכרתי. 76 בשנה זו נולד אחי" (עמ' 25 ש' 16-20 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק).

לשאלה האם העד אלכסנדר ראה את הרכב שפגע בה, השיבה: "כן. הוא אמר שהטלפון שלו כזה וכזה. הגבר שאל אותו. הוא נתן לי את מס' הרכב. אני לא זוכרת על מה שהוא רשום את המספר. אולי פתק. אני עדיין הייתי למטה ... הוא שאל אותי האם לקחתי את המספר. אמרתי לו שגם אני יודעת את המספר. הוא אמר שהוא ישמור את זה לעצמו. היה לו...." (עמ' 26 ש' 1-11 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק). לשאלה כיצד ידעה לקשר בין הרכב שעצר ויצאה ממנו אישה לרכב הפוגע, השיבה: "כי אני ראיתי. אני יודעת אלף אחוז שזה זה. היה שם אני זוכרת מאחורה. הרכב הזה היה קצת כמו "פיק אפ". זה כמו טנדר. את זה אני ראיתי. רכב חמש דלתות. סגור" (עמ' 27 ש' 9-10 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק). עוד העידה, כי לאחר התאונה התקשרה לעד אלכס: "...שאלתי אותו את המספר כדי להשוות שזה אותו מספר...אולי הוא לא ראה את המספר בדיוק. אני לא יודעת. אני צריכה לדעת אם הוא יהיה העד שלי או סתם. גם אדם זר יכול לתת מס' טלפון ומחר לא קיים טלפון כזה. אני הייתי צריכה לדעת....נכון, אבל רציתי גם שהוא יידע את המספר. אולי לא שאלתי. עכשיו אני לא זוכרת. אי אפשר לדעת. זה היה לפני שנתיים" (עמ' 28 ש' 18-25 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק).

16. גם ביחס לזהות הרכב לא ניתן לבסס כל ממצא ברור על סמך גרסתה של הולכת הרגל.

17. עדוּתה של הולכת הרגל, לפיה רכבה של הנאשמת הינו רכב מסוג "טנדר" או "פיק אפ", אינה מתיישבת עם העובדה שמדובר ברכב משפחתי רגיל.

18. גרסתה המשתנה של הולכת הרגל בנוגע למספר הרישוי של הרכב, אף היא אינה תומכת בגרסתה. בהקשר זה, יש לתהות על טענתה, לפיה בקשה את מספר הרכב מהעד אלכסנדר רק כדי לוודא שהוא אכן היה במקום ויכול להעיד על זהות הרכב.

עד התביעה מר אלכסנדר אמילוב

19. בחקירתו הראשית העיד: "אני לא זוכר בדיוק את התאריך. אני זוכר מה אירע. ממה שאני זוכר, אז זכרתי יותר טוב. עכשיו פחות. לפי הזיכרון שלי...אני הייתי ברכב לבד. נסעתי לבד לקונצרט. ...כשנסעתי התקרבותי לצומת. הסתכלתי שמאלה. היו מוניות. לא הסתכלתי בדיוק ברכב כי אם על הכביש. מזווית שמאלית ראיתי רכב. נקודת המבט שלי שהיה חושך. ...הריכוז שלי היה באותו כיוון אבל לא בדיוק במכה. את נקודת המכה עצמה לא ראיתי. אם אוטו נסע ומישהו נפל, אז הייתה מכה. היא נפלה מהכיוון של האמצע של הרכב הצידה. (העד מראה צד ימין של גופו)" (עמ' 14 ש' 14 - עמ' 15 ש' 11 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק).

לשאלה אם ראה את הרכב שפגע בהולכת הרגל השיב: "לא חושב. ראיתי. ראיתי שהרכב פגע. איך נגע האוטו בדיוק? אני לא יודע." לגבי סוג הרכב הפוגע השיב: "לא הייתי מרוכז בצבע של הרכב. אפור או לבן. אני לא בדיוק זוכר." לגבי המרחק בינו לבין הרכב הפוגע השיב: "10 מטרים בערך. או 8 מטרים. משהו כזה." (עמ' 15 ש' 13-17 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק). אישר כי זה היה בצד השני של הכביש, ולגבי השאלה אם קיימים אי תנועה ועצים השיב: "כן. יש עצים. המצב היה כזה שההיגיון אומר שהוא פגע. ההיגיון שלי אומר שהוא פגע כי היא נפלה לפני האוטו." (עמ' 15 ש' 21-22 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק). לשאלה אם הרכב הפוגע היה עם אורות השיב: "דברים כאלה לא ראיתי. לא הייתי מרוכז בזה. הריכוז היה בדאגה לאישה. האמנתי שהרכב הזה יעצור. האוטו לא עצר. הוא המשיך לנסוע ואני חשבתי שעכשיו יעצור בהמשך כמו שבד"כ עושים. האוטו שפגע לא עצר. לא. אולי 3-4 שניות." (עמ' 15 ש' 24-26 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק).

לשאלה מתי הגיע לנפגעת הולכת הרגל, השיב: "דקה או שתיים. חיכיתי שהאוטו עבר ואז עשיתי סיבוב ועצרתי ורואה שמישהו בא ועזר לה. יש מישהו שעזר. גבר עוזר. במצב הזה לא כל כך הבנתי מי זה. אולי הוא יצא מהרכב שפגע." (עמ' 16 ש' 4-5 לפרוטוקול). לגבי עדותו במשטרה לפיה העיד כי הפוגעת בהולכת הרגל היא בגיל 60-70 השיב: "אולי אז. היום לא. אני זוכר שאתה הזכרת לי שבאמת אישה יושבה בגיל מבוגר ככה, 60-70 משהו כזה. היא המשיכה לנסוע. בגלל זה הסתכלתי ברכב. אני הבנתי שהיא הולכת לברוח אז רשמתי את המספר של הרכב ...באתי לעזור. כשהגעתי לגבר שהיה שם. שאלתי מה קרה והבנתי שהוא לא מהרכב הפוגע. היא החלה לנסוע האישה שישבה ברכב. מהר מאד רשמתי את המספר" (עמ' 16 ש' 8-13 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק). לשאלה איך הצליח בכל זאת לרשום את מספר הרכב, השיב: "אני אומר. הוא עמד, אבל 20 מטרים אחרי. בערך. משהו כמו 20-30 מטר. אני לא זוכר. אבל במרחק. לא יכול עכשיו לזכור. בגלל שהוא עמד שם וזה היה בערך אותו דבר, אז חשבתי שזה אותו רכב. הייתי בטוח שזה אותו רכב. חוץ מזה לא היה אוטו אחר שם. היא ממש עצרה ליד והמשיכה לנסוע. זה מה שהיה. גם זה ההיגיון שלי אומר לי. אם היא הייתה אחריי,

אני חיפשתי מי פגע. מדוע היא עצרה שם? אם היא עצרה, אז היא דאגה. זה עכשיו אני חושב. אם היא דאגה, למה היא לא נשארה שם? זה עכשיו אני חושב על זה (עמ' 16 ש' 17-22 לפרוטוקול-ההדגשות שלי ג.ק).

העד לא זכר שהיה תיק במקום: **"לא יודע על איזה תיק אתה מדבר. אני פשוט לא זוכר"** (עמ' 22 ש' 3 לפרוטוקול). ולגבי השאלה אם יצא מהרכב הפוגע משהו, השיב: **"לא נראה לי"** (עמ' 21 ש' 11 לפרוטוקול-ההדגשות שלי ג.ק). שוב נשאל לזהות הרכב הפוגע והשיב: **"אני לא זוכר. היא הסתכלה לכיוון האוטו והצביעה. גם זה השפיע עליי"** (עמ' 23 ש' 27 לפרוטוקול).

20. ניכר, כי עד זה לא זכר היטב את האירוע וזאת בלשון המעטה. במהלך עדותו במענה לשאלות מהותיות לא זכר את האירועים עליהם התבקש להעיד.

21. מעדותו של מר אלכסנדר לא ניתן ללמוד דבר על זהות הנהגת הפוגעת. העד לא ידע לתאר את הנהגת, ולא נוצר כל קשר עין בינו לבין הנהגת הפוגעת/ת. מעדותו עולה שהנהגת כלל לא יצאה מהרכב, עדות אשר עומדת בסתירה לגרסת הולכת הרגל לפיה הנאשמת יצאה מהרכב, הסתכלה לכיוונה וברחה.

22. גם ביחס לזהות הרכב אני מתקשה לבסס ממצאים על סמך גרסתו של העד. תחילה סיפר, שהרכב הפוגע כלל לא עצר לאחר הפגיעה ובהמשך ציין כי עצר כ-20-30 מ' אחרי הפגיעה. אם הרכב לא עצר, הרי שבוודאי שלא יכול היה לרשום את מספר הרכב מהטעם שהגיע למקום על פי גרסתו דקה או שתיים לאחר התרחשות התאונה. אם הרכב עצר כ-20-30 מ' אחרי מקום התאונה, לא יכול היה לרשום את מספר הרכב ממרחק זה, כאשר המקום חשוך ושם חזק ניתן. בהקשר זה יצוין, כי העד כלל לא העיד על מספר הרכב ולא הוגשה כל ראיה בהקשר זה.

23. ער אני לעובדה, שהעד לא זכר שהנאשמת עזרה בהרמת הולכת הרגל, אך כאמור העד לא זכר פרטים רבים ולא מן הנמנע שגם פרט זה נשכח מזיכרונו.

מחדלי חקירה הקשורים בזהות הנהגת ומעורבות רכבה בתאונה

24. במסגרת חקירת תיק זה נפלו מספר לא מועט של מחדלי חקירה, ואיתייחס רק לאלו שיש בהם כדי להחליש את גרסת המאשימה ולחזק את גרסת הנאשמת.

25. ראשית, לא זומנה לחקירה העדה "אילנית" אשר דיווחה ראשונה על התרחשות התאונה. בעדותו בבית המשפט אישר הבוחן המשטרתי רס"ב נזיה חמאם, כי היה מודע לקיומה של אותה עדה: **"מישהי בשם אילנית"** (עמ' 4 ש' 3 לפרוטוקול). הבוחן אישר, כי לא זימן אותה לחקירה, ובהקשר זה העיד: **"אני לא**

יודע אם היא עדה לתאונה או לא. יכול להיות שפספסתי. אנחנו רק בני אדם" (עמ' 4 ש' 17-1 לפרוטוקול).

מדובר במחדל חקירה מהותי, נוכח העובדה שמדובר ככל הנראה בעדת ראייה לתאונה שיכולה לתרום ביחס לשאלת זהות הנהג/רכב הפוגע.

26. שנית, לא נבדק רכב של הנאשמת על ידי הבוחן (עמ' 4 ש' 30 לפרוטוקול). מדובר במחדל חקירה משמעותי נוכח העובדה, שהנאשמת שללה כל מגע בין רכבה לבין הולכת הרגל. יצוין כי על פי גרסת הולכת הרגל היא ממש הועפה כתוצאה מהפגיעה. בנסיבות אלו (פגיעה חזקה בהולכת הרגל ששקלה כ-95 ק"ג) היינו מצפים למצוא נזק כלשהו ברכבה של הנאשמת. משהרכב לא נבדק, מונח מחדל זה לפתחה של המאשימה, ויש להניח לטובת הנאשמת שאילו הרכב היה נבדק לא היה מאותר נזק הקושר את רכבה לתאונה.

27. שלישית, נוכח המחלוקת המרכזית בתיק (זהות הנהג/ת הפוגע/ת) אשר נתגלעה כבר בשלב החקירה, היה על היחידה החוקרת לבצע פעולות חקירה נוספות, כגון מסדר זיהוי ועימות בין המתלוננת לנאשמת. ייתכן שפעולות אלו לא היו מניבות דבר, אך הן אפילו לא נשקלו על ידי היחידה החוקרת.

28. בעבודת הבוחן נפלו כשלים נוספים הקשורים בבחינת אירוע התאונה, שדה הראייה וכד', אך הם אינם קשורים באופן ישיר בשאלות שבמחלוקת (זהות הנהג/ת והרכב), ובהתאם אינני מוצא לנכון לדון בהם.

לסיכום

29. עדותה של הנאשמת היתה אמינה ואף עדיפה על גרסת עדי התביעה בכל הקשור לשאלות שבמחלוקת.

30. לא ניתן לבסס ממצאים ברורים על סמך עדותם של עדי התביעה מהנימוקים שפורטו לעיל.

31. יש לציין, כי ההגנה הצביעה על סתירות ופריכות נוספות מאלו שדנתי בהן, אך משקלן נמוך יותר, ואינני נדרש להן לצורך הכרעה בשאלות שבמחלוקת.

32. שאלת זהות הנהג/ת לא קבלה מענה, ואין זה מתפקידה של ההגנה להצביע על זהות הנהג/ת והרכב הפוגע. בהקשר זה, יש לתהות מדוע אותו אדם נוסף (ממוצא ערבי עליו העידה הולכת הרגל) ואשר היה האדם הראשון בזירה, לא מסר להולכת הרגל פרטים ועזב את המקום עם רכבו. יודגש, גם עובדה זו לא נחקרה על ידי הבוחן, ולא נעשה כל מאמץ לאתר. אין באמור לעיל כדי ללמד על כך שהוא זה שפגע בהולכת הרגל, אך אין לפסול אפשרות זו על הסף.

לא מן הנמנע כי הולכת הרגל שחוותה אירוע תאונה לא קל, התבלבלה בשאלת זהות הרכב והנהג הפוגע, בפרט לאור התנאים ששררו במקום (חשכה וגשם).

33. לאור כל האמור לעיל, אני קובע, כי המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר את עובדות כתב האישום, ובפרט לא הוכחה כנדרש הטענה לפיה הנאשמת או רכבה היו מעורבים בתאונה.

בהתאם החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירות שיוחסו לה, ולו מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

51293714678313

המזכירות תעביר לב"כ הצדדים עותק מנימוקי הכרעת הדין.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ח, 06 מאי 2018, בהעדר
הצדדים.